

Lewensgeheime deur Gottfried Mayerhofer (1807-1877)
Hoofstuk 8 - Taal

(ontvang 30 Januarie 1871)

“Gisteraand spreek twee van jou broeders oor die styl of die wyse van woordrangskikking wat in My diktate aan julle dikwels duidelik merkbaar is, en wat volgens hul opvatting **nie altyd in ooreenstemming is met die Duitse spraakkuns nie**.

Jou broeder M-ch maak eers die kritiese opmerking dat dit hom meermale oorkom dat hy, waar hy iets wil verander, tog weer na die deur My gestelde volgorde van die woorde moes terugkeer, waarop jou broeder L. hom baie korrek antwoord ‘dat mens My woorde nie met die verstand, **maar met die hart** moet lees; dan sal die betekenis altyd helder wees!’.

Aangesien laasgenoemde die spyker nou baie presies op sy kop geslaan het met sy opmerking, wil Ek jou hier in alle opsigte uitsluitel gee oor die wyse en manier van uitdrukking, oor die korrekte woordrangskikking en ten slotte oor 'n fundamentele waarheid wat My hele skepping deurtrek en by die nou net ter sprake gebronge twyfel van jou broeder M-ch begin en wat by die groot geestelike skeppingsmens ophou.

Voordat ons onself egter heeltemal verdiep in die nadere verklaring van die vraag, waarom My styl dikwels van die van julle verskil, moet ons, soos oral, by die eintlike grondslag begin en sê:

‘Wat is taal? Hoe het dit ontstaan? En wie was die eintlike leier wat die volgorde van die woorde so vasgestel het soos julle nou gewoon is om te lees, te skrywe en te dink?’

Steeds van die eenvoudigste uitgaande kom mens die maklikste tot 'n korrekte en werklike deugdelike gevolgtrekking, wat dan op soliede, eenvoudige en stewige grond gebou is, soos 'n stewig geboude huis op rots ook nooit omvêr te stoot is nie.

Om nou dus by die allereerste vraag ‘wat is taal?’ te begin, moet ons as volg antwoord:

Taal is 'n samestelling van verskillende geluide wat deur organe van die mond voortgebring word en dit in hul verskeidenheid, dikwels afsonderlik en dikwels in samehang met mekaar, 'n woord vorm en die woord word weer 'n begryplike of verstaanbare uitdrukking.

Hoe laer 'n volk op die trap van beskawing staan, des te minder behoeftes het hulle, en het daarom ook soveel minder woorde nodig om sy behoeftes en ander dinge aan te dui.”

[Dit word bewys deurdat blankes, wat op die hoogste trap staan, die swart man wat op die laagste trap staan, se taal in geskrewe en taalkundige formaat daargestel het]

“Die taal ontstaan dus deurdat mens deur middel van geartikuleerde geluide en voortgebringde klanke oftewel die geluid van bepaalde klinkende dinge wil naboots, oftewel oorspronklike geluide bedink wat die

een of ander behoefte, hetsy van die liggaam of van die siel, moes uitdruk; soos julle dit nou nog in die kindertaal vind waarby in elke gesin vanaf die eerste brabbeling van die kind, totdat hy homself beter verstaanbaar kan maak, elke kind sy eie manier het om duidelik te maak wat hy eintlik wil sê.

Wat julle daagliks by kinders sien, was ook altyd so by die eerste mense. Ook hulle moes baie woorde uit hulself bedink, baie ander het hulle egter vanuit My geesteswêreld geleer deur die innige verbinding daarmee; woorde, wat steeds op ooreenstemmende wyse die desbetreffende ding geestelik aangedui het.

Na vermenigvuldiging van die mense, reeds na die val van die eerste mens, waardeur die omgang met die geeste afgesny was, tot nou in julle tyd, het tale en ondergeskikte dialekte hulself by duisende ontwikkel. Die mense het mekaar nie meer verstaan nie, en daar moes tale geleer word van die volkere waarmee 'n mens homself in verbinding wou stel, omdat die verstaanbaar maak andersins nie moontlik was nie.

Hierdie verskeie duisende bestaande tale het natuurlik ook vanaf hul oorsprong tot aan die huidige tyd baie veranderinge ondergaan; sommige het vooruit gegaan, ander het weer agteruit gegaan, **volgens die kulturele vlak en geestelike ontwikkeling van die volkere self**.

Oral waar 'n taal egter bestaan of bestaan het, was een van haar karakteristieke kenmerke, behalwe die vir die taal spesifieke benoeming van dinge en begrippe, ook die manier om die woorde tot 'n sin saam te voeg, en ten slotte nog die manier om die taal skriftelik of beeldend op te teken.

By die woordrangskikking, waarvoor beide jou broeders ook oor die by My gebruiklike manier gedagtes gewissel het, is die eerste vraag: ‘hoe moet dit eintlik op die korrekte manier gehanteer word?’.

Wel nou, hier het ons aangekom by dit waarmee Ek juis, in teenstelling met julle gewone manier van skrywe, Myself dikwels anders uitdruk.

Om dit vir julle te verklaar, wil ons 'n bespreking aangaan en allereers vra: ‘Wat is 'n sin?’ 'n Sin is die uitdrukking van 'n gedagte, waaraan die verklaring van oftewel 'n begrip, oftewel van 'n handeling, ten grondslag lê.

Wanneer Ek dus 'n handeling wil verklaar, dan sou eintlik in die sin eerste die handelende werkwoord, as wilsuiting van die handeling, en daarna eers die woord wat die handeling aandui moet volg.

Altans in die taal van elke gees sit die basisgedagte - **ek wil iets doen** - hom vas, en vervolgens kom **wat ek wil doen**.

So staan daar byvoorbeeld in die Bybel: ‘En Hy skeep die lig!’ en nie: ‘Hy het die lig geskape’, soos julle gewoon is om te skrywe nie; die woord ‘skeep’ gaan

die lig vooraf.

Wel nou, in My diktate kom baie dikwels ook dieselfde woordsetting voor, en L. het heeltemal gelyk: **Met die hart, dit wil sê geestelik gelees**, klop dit soos wat Ek dit dikteer, en soos dit in byna alle ou tale van die môreland en Asië en ook nog in slegs enkele nuwer tale gebruiklik is. In julle taal word dit egter juis vermy, deurdat die selfstandige naamwoord tussen die hulp - en hoofwerkwoord gevoeg word, ja dikwels hele sinne so ingevoeg word **dat eers aan die einde die eintlike werkwoord kom**, wat aandui wat daar eintlik moet gebeur.

Aangesien daar nou aan alles `n geestelike 'waarom' ten grondslag lê, is dit ook hier weer die geestelike wat My woordrangskikking regverdig, en 'geestelik' vervang deur 'hart' soveel wil sê as: As julle jul verstandsewige tersyde sal laat en met die hart begin dink soos My geeste, dan sal My woordrangskikking vir julle heeltemal klop; sodra julle egter van die innerlike sieletaal afwyk en oorgaan na die verstand of uiterlike lewe, dan sal julle ook die ordening verloor, soos wat dit ook met die skrywe van die tale gebeur het.

Die ou tale van Asië en Afrika is almal soos die algemene geestestaal! Dit sou slegs van regs na links te lees geskrywe moet word, terwyl by julle huidige na buite gerigte of na die verstand lewende mensdom juis die teendeel beoefen word, dit wil sê van links na regs.

Ook dié verandering dui weer op dieselfde verskil

tussen materieel en geestelik.

In die materiële, soos byvoorbeeld in die menslike liggaam, is die **linkerkant** die van die hart, van waaruit die bloed deur die hele liggaam stroom; dit is die **positiewe of geestelike kant**. Die **regterkant** egter, waar die bloed na die longe en later weer na die hart teruggebring word, is die **negatiewe en materiële kant**.

Wat via die oor aan die gehoor en gevoelsorgaan van die siel, oftewel aan die geestelike mens **vanuit die buitewêreld** meegedeel word is die **negatiewe kant**, en wat die **siel** deur middel van haar bewegingsorgane aan die **buitewêreld meedeel** is die **positiewe kant**.

Elke ding het ewe-eens **twee kante**: `n regter en `n linker, `n negatiewe en `n positiewe, `n binne en `n buitekant.

Die menslike huid is aan die linker binnekant positief, die buitekant regs is negatief! Dit skei uit as positiewe pool, wissel die pole vervolgens om, suig dit op as negatiewe pool; dit vind elke oomblik tallose male plaas, want afstoot en aantrekking, wrywing en opgewekte warmte, vernietiging en nuwe skepping is die eerste lewensbeginsel!

Die oog is as opname-orgaan van indrukke van buiteaf negatief, maar as spieël van die innerlike positief.

Wat hier as 'positief' en 'negatief' aangedui word, is in die geesteslewe ook, met ander woorde, `n toenadering of verwydering van My en My wette!